

Lokala organ – vad är det?

Med stort intresse har våra pressgrannar spekulerat i vad Lunds kommunfullmäktigepolitiker kan ha haft för sig på internat i Helsingör förra helgen. Egentligen var det väl inte

– Överens blev man i varje fall inte om att införa kommunalnämnder.

– Ganska eniga om att införa någon form av "lokala organ" blev man dock, men vad det innebär är höljt i dunkel. Allt från informationskontor till beslutande kommunalnämnder kan det betyda.

– Dåligt samvete över bristande information till allmänheten och till beslutande politiker hade man dock. Varje gång, cirka vart femte år, när man börjar fundera över hur läget är, blir man bekymrad och säger att detta måste vi förbättra. Sen glöms det bort efter några veckor, och så står man där igen. Ska det bli så igen?

Men framtidsverkstaden hade en massa annat gott med sig. Man behöver inte vara så pessimistisk som Anders Ebbesson (mp) i Sydsvenskan i onsdags, att man dömer ut det hela. Det verkar lite avundsjuka över att inte få ha varit med.

Ty själva arbetsformen var nog bra. Den går ut på att i tre faser kritisera dagens förhållanden, att "spåna" kring möjliga och omöjliga idéer, samt att slutligen komma ner på jorden och konkretisera förslagen och se hur man ska kunna förverkliga dem.

Trots lite störande inslag av rent tramsiga förslag från moderat håll av typ Önskedröm: "Att alla vore moderater", så gällde det att snabbt kasta fram påståenden som sedan deltagarna själva med hjälp av "verkstadsledarna" sorterar och strukturerar. Det fordras att man är insatt i ämnet, och det är de. På så sätt ges ämnen för diskussion i grupper av sig själv, och sen beror det på grupperna om det blir en bra diskussion och vettiga förslag. Intensivt arbete är det i alla fall. Dessutom i en miljö som rymmer Danmarks vackraste arkitektur, påbörjad 1969 och tillbyggd i flera etapper av arkitekten Erik Clemmensen. Den goda maten är också LO-skolen också berömd för. Dessa två komponenter bidrar otvivelaktigt till stimulerande samtal.

Lokala organ

För att återgå till "lokala organ", så låter det närmast suspekt. Även om sådana frågor skulle diskuteras

förutsättningslöst, och med ambitioner att både komma överens och att kasta alla sina partilojaliteter, så skyttade partilinjerna ändå tydligt fram. Om de inte direkt hindrade ett nytänkande, så undvek man snarare att ingående diskutera kontroversiella frågor. Inriktningen på att bli överens dominerade således.

Vad vill moderaterna?

Socialdemokrater, vänster-, center- och miljöpartister vill alltså ha beslutande kommunalnämnder. Moderater vill i varje fall inte ha det. Däröver kan man undra:

– Är moderater mindre intresserade av demokrati och demokratiska beslutsformer än andra? Nej, det tror jag inte. Inte i Lund i varje fall. I Uppsala kommun finns det hemska exempel på hur en kommunalnämnd missbrukas av en moderat ordförande i syfte att hemligstämpla och osynliggöra debatt och förslag och driva besparingspolitik utan insyn. I två artiklar i DN under december har Gottsunda kommunalnämnd fram-

stått som ett skrämmande exempel på missbrukad maktutövning i en moderatledd kommun.

Men som jag sagt förut, så tycks inte lundamoderaterna vara såna. De tar det mer med ro – styrt Lund har man ju vana vid sen 30 år tillbaka. So what? Det är ju bara att fortsätta som förr. I Lund går man inte så lätt på nymodigheter

har med stolthet sin KDN Norr, som ingen vill ha bort som bor där. Så varför inte ge andra kommundelar samma chans? Med en heltäckande kommunalorganisation med beslutande organ, kan flera centrala nämnder elimineras. Det blir samma struktur över hela kommunen, och samma möjligheter till insyn, engagemang och inflytande. De tre nyckelord som präglade diskussionen i Helsingör när det gäller relationen mellan medborgare och politiker – eller politiken.

Biblioteket är navet

Den enda invändning jag kan tänka mig är att inte riktigt alla tänkta kommundelar kanske har den naturliga identitet och samhörighetskänsla som Norr och Veberöd har idag. Men de kan få! Och då är biblioteksfilialerna den stora potentialen för politiskt engagemang. Rejl information till medborgare och politiker, en naturlig träffpunkt för alla som söker information – i böcker såväl som på en dataskärm, och med professionell hjälp från filialens personal. Där om var deltagarna i Helsingör överens.

Synd bara att en del tongivande förvaltningschefer är så negativa till mer självstyre i kommundelarna. Det gäller både bibliotekschefen och fritidschefen. Den senare är rädd för orättvisor mellan kommundelarna. Om biblioteket ska vara navet i kommundelarnas verksamhet, hör filialerna till de viktigaste att styras lokalt.

I förlängningen av resonemang- et om politiska informationscentra föreslogs, på centralt håll i staden Stadshallen som "Politikens hus" – ett motförslag till "Kulturens hus" som folkpartiet drivit hårt. Det kanske kan bli ett medförslag – ett både "Kulturens och Politikens hus"? En upprustning och upprykning av Stadshallen är hur som helst angelägen.

Vad beträffar förnyelsedelegationens förslag till Lunds framtida organisation, så får det nog snarast plockas fram och diskuteras seröst – i ljuset av debatten i Helsingör. Jag är hoppfull om att man kan komma ett steg längre är vad som var möjligt före jul.

Thomas Schlyter

Titta på Italien

För ett år sedan valde vänsterpartiets kongress ny ordförande och ny partistyrelse. Det utlovades förnyelse. Hur har det blivit med förnyelsen? Vilken är partiets nya framtoning?

En nyutkommen bok av Svante Lundberg presenterar han sin undersökning om de s k 68-orna och vad de betytt för svensk politik. Hans resultat visar att 68-orna fortfarande är en politiskt radikal grupp men att de inte längre är partipolitiskt aktiva. De är radikala i andra sammanhang t ex på sina jobb. De är kritiska till vänsterpartiet för att partiet blivit pragmatiskt och de tycker att partiet inte är tillräckligt radikalt längre.

Det är en lättköpt radikalism. Den som förblivit aktiv har haft svårare att inte påverkas av allt som har skett sen 1968 och 1989.

Tidningen Information, f d Norrskensflamman, kritiserar Jörn Svensson vänsterpartiet för att vara ett opportunistiskt parti som ibland t o m stödjer borgerliga förslag i riksdagen.

I förra VB beskriver Joachim Toft partiet som ett stödparti till sossarna. Han efterlyser mer plakatpolitik och kompromisslöshet.

Det är inte lätt att vara alla till lags men det är strongly att dra på sig kritik från alla håll på en gång. Partiet verkar ha blivit just så konterlost som man kunde befara när man såg sammansättningen av den nya partistyrelsen. Förnyelsen lyser med sin frånvaro. Partiledningen borde studera vad som händer i Italien. Där har vänsterpartiet omprövat många av sina tidigare ståndpunkter och är nu ett parti berett att ta ansvar. Det verkar ge utdelning i det extra parlamentsvalet, minst sagt.

Utvecklingen i det svenska vänsterpartiet går i motsatt riktning. Eftersom partiledningen är svag kan den traditionalistiska falangen bre ut sig. Nu är Lars Werner utmanövrerad från riksdagslistan i Stockholmsdistriktet. Det är mycket beklagligt. Därmed är det inte heller aktuellt att få honom som draghjälp på listorna i Sydsverige. Han förtjänar ett vackrare slut på sin parlamentariska karriär än att tjänstgöra som vallokomotiv i en regional aktion med alltför osäker utgång.

Starka krafter är igång för att också få bort Eva Zetterberg från riksdagen. I Dagens Nyheters kommentar till utfrysningen av Lars Werner och traditionalisternas framfart i partiet sägs att Lund är förnyarnas sista fäste. Han har rätt men vi är inte helt ensamma. Vänsterforum, som bildades efter kongressen av människor från olika delar av landet, fortsätter sin verksamhet. Men till en italiensk situation har vi långt.

Har ni hört att Renhållningsverket i samarbete med Kyrkoförvaltningen ska ha ett stort symposium om återvinning fram i april? Årkebiskopen kommer och talar om uppståndelsen från de döda, Olof Johansson berättar om den nya kretsloppslagen och en munk från Tibet har lovat framföra en pantomim om självavandringen i budhistisk tappning.

En småskuren betraktelse

Ja, jag skämtar naturligtvis, på mitt tungfotade sätt. Men det måste väl ändå vara fler än jag som ser på Lund Energi AB:s stora seminarium i helgen med lite kritiska ögon. På seminariet i fråga saknas varken Maria-Pia Boëthius eller Maj Fant, Ylva Eggehorn eller Ebba Witt-Brattström. Jag gläder mig naturligtvis åt att dessa Kända Personer finner det angeläget att för lundapubliken framlägga sina tankar, samtidigt som jag undrar vad de kostar. Själv vet jag vad elströmmen kostar och att den betalas enligt ett sinnrikt system som tillförsäkrar energibolaget betydande räntevinster. När de räknar fel i sina prognoser för min konsumtion förmodas jag betala i förskott; skulle jag missa en inbetalning är de över mig som hökar med hot om inkasso.

En fattig kusin

Är jag småskuren som tänker på

sådana pinsamma och vardagliga detaljer när nu Energin ska stå i centrum i tre dagar med både poesi och musik? Borde jag inte i stället glädja mig över att Energibolaget i stället för att ordna ännu en studieresa för sin styrelse satsar pengar på Kulturen? Ja, det här handlar ju om sponsorsystemets för- och nackdelar. Borgarna i kommunen har valt att låta en del av kommunens verksamhet som har goda inkomster ligga utanför normal offentlig insyn medan den utgiftsbringande Kulturmånden får ligga kvar. Och nu gör energibolaget en flott gest, och bjuder den fattiga Kulturmånden på fest och kan i gengäld sola sig i glansen. Priset är lågt, kostnaderna för Energiverket är vad de store pojarna brukar kalla jordnötter.

Vad tycker ni? För egen del tror jag nog att jag skulle föredra en annan ordning, men det är kanske min tilltagande konservatism? Å andra sidan, är det inte lite passé med den här sortens 80-talsmanöverer?

Den nya politiken

Jag följer dagligen, med allt mer stigande häpnad och beundran den s.k. Tåggruppens (bara en sån sak som valet av namn!) kampanj. Den går som bekant ut på att flytta det tänkta dubbelspåret från Kobber och Oscarshem till någon annans bakgård och det är naturligtvis en på

alla sätt legitim intressepolitisk verksamhet. För mig framtonar gruppen som ett exempel på en ny tids politiska former. Det intryck man får är av en ytterst kompetent grupp människor med goda kunskaper om mediakommunikation som metodiskt bearbetar beslutsfattarna. Overheadbilderna är exemplariska, insändarna på lokal-sidorna är välskrivna och skickligt tajmade. Resurserna är över huvud utomordentliga: senast fick ju alla i fullmäktige en egenproducerad halvtimmes videokassett. Förmodligen leds det hela per radio från en mobil ledningscentral.

Jag tillbringar delar av min tid med att försöka få människor att jobba i ett traditionellt politiskt parti. Det är inte särskilt lätt och det är det inte i något parti. Det svenska politiska systemet bygger på politiska partier med brett folkligt deltagande. Hur lång tid har detta system kvar innan det bryter samman? Fem år, tio år? Vad vi får i stället kan man undra över. Kanske en liten grupp högbetalda professionella politiker och därutöver många små intresse- och påtryckargrupper dominerade av de resursstarka mellanskikten. Jag föreställer mig att Tåggruppen är omsvärd av sociologer och statsvetare ivriga att avläsa vart samhället är på väg och emotser intressanta forskningsrapporter.

Lucifer

Den lokala våldsmakten

Polismemoarer. Låter ganska spännande, men om föreliggande bok vet jag inte riktigt vad jag ska tycka. Per Bökman – med ett förlutet som lundapolis – har skrivit ner episoder från sin tjänstgöring i Lund under 60- och 70-talen. Boken "Inuti en polisman" utkommen på Sellin & Partner förlag, presenteras som roman och är försedd med en rekommendation av självaste rikspolischefen "lättläst, välskriven och medryckande". Näja.

Bökman skriver duktigt, som i en bättre skolkria. Han beskriver allehanda händelser ur en polis-mans vardag: att ta hand om ruttna lik, hur det känns att bli skjuten av en förrymd S:t Lars-patient, hur man jagar inbrottstjuvar och liknande. Han resonerar också om det viktiga som varje polis borde reflektera över – hur hanterar han det våld en polis utsätts för och det våld han måste använda själv. Men allt blir så praktiskt, så det engagerar tyvärr inte riktigt.

Lundaaspekten

Lundaaspekten då? Ja, namn nämns inte, men varje lundabo känner förstås igen järnvägsstationen, Bantorget, Kloster- och Fiskaregatorna, S:t Larsområdet osv.

Studenter och poliser

Bökman berör också förhållandet mellan polis och studenter, där han – vad tror ni? – beklagar att allt inte längre är som förr. Han skriver om gamle polismästaren, som själv var akademiker, och som hyste en viss förståelse för studenternas hyss och att förståelse skulle hysas även från dem som jobbade på fältet. Men, skriver Bökman, "detta fick ett abrupt slut, då studenterna vid en demonstration startade ett våldsamt upplopp och gjorde uppror mot stadens poliskår." Tyvärr berör han aldrig mer i sin bok vad detta s.k.

uppror bestod i eller hur det tog sig ut i polisens ögon. Skulle varit intressant att läsa.

Var sak efter sin art

En regel att hålla i minnet, när man skriver om böcker, är att döma var sak efter sina förutsättningar. Om man är road av lundamiljöer, om man ändå tycker att det är uppmuntransvärt att "vanliga människor" beskriver sina erfarenheter – ja då kan man gott läsa "Inuti en polisman". Men vänta inga sensationer.

Lund och Europa

Jag har läst att tågfluffkortet för fullvuxna skulle avskaffas, så jag köper ett och ger mej ut i Europa. Med lätt packning, varav hälften böcker.

Den enskilde och hans egendom

Jag åker på Sørlandsbanen, läste Robert Nozick och tänker emellanåt på Lund.

Banan går från Oslo till Stavanger, genom ett landskap som inte är särskilt kuperat för att vara Norge men överträffar det mesta i Sverige. Det är gott om tunnlar. Tunnlar är trist. En av poängerna med att åka tåg är ju möjligheten att titta på landskapet.

I gengäld får jag tid för Nozick. Han är som bekant en av nyliberalernas ledande teoretiker – eller rättare sagt var, han har sedermera backat från många av ståndpunkterna i *Anarki, stat och utopi*, den bok där han gör äganderätten till samhällets grundbult. Den enda form av statlig funktion han ser som befogad är skyddet av ägandet.

Aldrig förr har det byggts så många tåg-tunnlar som nu i Sverige. Och det är likadant ute i Europa. Huvudorsaken är att järnvägen upplevs som störande. Så när den inte kan flyttas långt ut på landet eller helt enkelt slopas så grävs den ner, för dyra pengar.

För vem är då järnvägen störande? Analyserar man opinionerna hittar man i regel en kärna av villaägare. Det är deras utsikt som påverkas, deras hus som sjunker i värde, samtidigt som de sällan åker tåg för egen del. Deras aktioner är ofta framgångsrika för det är ju deras (borgerliga) partier som sitter vid makten i hela Europa. De borgerliga partierna har stärkts när villorna och egendomsägarna blivit fler – det är en av högervågens materiella grunder. Valforskarna har, som jag tidigare nämnt, att förvärv av småhus är den starkaste enskilda faktorn bakom övergång till att rösta borgerligt. Det socialdemokratiska talet om villaägarna som "vårt folk" var möjligen sant i början av Gunnar Strängs karriär, men det var då det. Det finns övertydliga exempel i Lund, personer som ena året (näja) sitter i vänsterpartiets styrelse eller skriver i VB, och som nästa år är aktivister i Tåggruppen.

Få ställningstaganden tycks mej så lätta och självklara som att välja tågresenärernas, miljöns, kollektivets intressen mot de enskilda egendomsägarna.

Absurd konkurrens

För första gången slipper jag vid ankomsten till England fylla i immigrationshandlingar. En av EES-avtalets välsignelser.

Utanför stationen i York står bussar från tre olika bolag. Som trafikerar samma lokala linjer. Ingen marknadsivrare kan övertyga mej om att detta är en bättre helhets-

lösning än med ett enda, välskött, kommunalt monopolföretag. Inte heller varför flera olika, konkurrerande taxiföretag ska köa utanför Lund C. Visst har man fått lov att tänka om i mycket och inse att marknaden har sina poänger, men det har planhushållningen också. För en rationell socialism!

Fast det verkligt anarkiska och skadliga elementet inom trafiksektorn är ju privatbilarna.

Jag fortsätter till Holland (efter en natt på Europas finaste sovvagn, den mellan Aberdeen och London), tar en kanaltur i Amsterdam och gör en avstickare till Lelystad ute på IJsselmeers före detta botten. Parallellt med järnvägen löper en lätttrampad cykelväg av betong. Jämförelsen med Hardebergsparken ger sej själv. 1967 byggdes det första huset i Lelystad, nu finns här drygt sexti tusen invånare. Det hela verkar trivsamt mitt i allt det nya och propra. Man kan alltså bygga goda städer från scratch.

Skulle Hardebergastaden ha kunnat bli så här? Nej, den hade legat för nära Lund, tänker jag när jag far tillbaka. Vi är inte djärva nog att tänka tillräckligt stort. Ändå var Hardebergastaden alltför stor för somliga

På en liten stationsservering dricker jag ett länge planerat glas ägglikör.

Högre och finare

Amsterdam är en spännande stad men det regnar. I tidningen står att det blåser föhnvind i Alperna. Jag tar nattåget dit. När jag kommer till Innsbruck är det fjorton grader varmt. Jag tar bergbanan upp för dalgångens branta nordslutning, slår mej ner på en uteservering och tittar ner över staden.

Det är förstas mycket vackert med floden, den medeltida stadsdelen och de flera tusen meter höga topparna därbakom. Tågen kryper in och ut som i ett Märklinlandskap. Men mest fascinerar jag av en kompakt höghusstad i öster, ett riktigt litet Manhattan. Näja, med hus upp till arton våningar. Sânt är de inte rädda för, trots att Innsbruck inte är mycket större än Lund. Och trots att de både deras stadskärna och historia är finare än vår. Jag tänker med sorg på den hysteriska Villa Sunna-opinionen.

För övrigt har man just beslutat bygga ett nytt godsspår förbi Innsbruck. I en åtta kilometer lång tunnel. Medan vi Lund än så länge bara pratar.

Inte så illa

Resans sista etapp, från Hovedbanegården i Köpenhamn till bostaden i Lund, tar nästan fyra timmar eftersom det är söndag förmiddag. Det är naturligtvis alldeles galet. Jag vill ha en fast förbindelse så att jag snabbt kan komma ut i Europa när Lund känns trångt.

Det är fint i Europa. Vi borde gå med.

Att krypa för Arvet

Är det upphöjda världen? Eller kejsarens nya kläder? Vid förra fredagens invigning av (Holger Crafoords) Ekonomisentrum II fylkades ett tillägen lysande sällskap av akademiker, politiker och administratörer för sedvanliga tal och invigningspompa. De flesta var där på egna meriter, helt enkelt för att de är duktiga yrkesmän, arkitekter i den vackra byggnadens härligt ljusa stora atrium, en del väldigt duktiga, andra åter mer mediokra, några karriärer och myglare.

Men tänk att dessa duktiga, trygga yrkesmän lät sig dompteras av, ja till och med kröp för, tillställningens enda dilettant, en okvalificerad förmåga vars enda merit var att hon råkat födas!

Det är faktiskt vämjeligt att få Kapitalets råa makt så tydligt skrivet på näsan. Att se den oerhörda, fräcka säkerhet som det ger att vara född i en familj med pengar och makt, en snutig säkerhet som naturligtvis ökar exponentiellt när sedan kapitalansamlaren är död och det lilla barnet nu själv får makten över pengarna.

Det är förstas smaklöst omodernt att låta sig uppröras över den orättvisa fördelningen av pengar och makt i dessa de yttersta av marknadsliberalismens dagar när vi snart är färdiguppfosttrade i kartoffelkurer och annat som ska få oss att acceptera Kapitalets och arbetsgivarnas Nya Världsordning. Men kan man annat än vämjas över det smaklösa kryperiet inför Makten och Kapitalet förkroppsligat i Margareta Nilsson och andra Crafoord-avkomor? Det fria, oberoende Universitetet, den fria, självstyrande och sig själv beskattande kommunen, den fria, kritiskt granskande Tredje Statsmakten, alla står de som statardrängar med mössan i

Avancemang

Jesper Krenchel, återkommande VB-skribent och vänsterpartiets distriktsordförande, har av sagt sej åtminstone den senare befattningen. Han lämnar också sitt nuvarande jobb, som sjukhusköterska i Landskrona, och tillträder ett nytt som sjukhuschef på sydligaste Grönland. Kanske var det en merit att han hade representerat vänsterpartiet i M-landstinget.

Väl hemma ser jag i tidningen att en växande minoritet av svenskarna tycker detsamma. Sen läser jag att Interrail +26-kortet ska bevaras trots allt. Och bilbron över Öresund är tills vidare stoppad. Den allmänna optimismen i samhället växer och därmed också vänsterns utsikter i höstens val. Lund var en av landets snabbast expanderande städer även under 1993.

Läget är egentligen inte så illa. Och jag kan nog stå ut med en tunnelresa till Köpenhamn.

Gunnar Sandin

hand när Brukspatronessan Crafoord kommer glidande i landån fylld med pengar att pytsa ut.

Hur kan ett fritt universitet nedlåta sig till att kalla en allmän statsfinansierad institution för Holger Crafoords Ekonomisentrum? Ska inte den högsta läroanstalten stå helt fritt från påverkande intressen? Blir nästa steg att Crafoords donerar så mycket pengar att vi får döpa om hela Alma Mater till Holger Crafoords Universitet? Eller vid det laget kanske den ursprungliga kapitalisten är bortglömd och där får det heta Crafoordska Stiftelsens Universitet, eller varför inte Margareta Nilssons Universitet?

Med den maktens arrogans som hon hotade den demokratiska statsmakten i Sverige så vore det senare namnet inte helt inadekvat. Hon dristade sig nämligen till att i ampra ordalag hota med att dra in donationerna om staten skulle driva igenom oförskämdheten att själv försöka besluta om hur de donerade byggnaderna ska förvaltas.

En gåva som gåvogivaren själv försöker bestämma över efter att den överlämnats är ju knappast en gåva, det får snarare ses som en blandning av allmosa och maktutövning.

Istället för att upphäva ett samfällt och indignerat "NEJ", stod samtliga professorer, Rectrix, docenter, amanuenser, de enstaka tordevarastudenterna, kanslisterna, byrådirektörer, akademiräntmästare, akademipennfäktare, kommunalpolitiker, arkitekter, justitieministern med fåniga flin och godtog de utslungade hotelserna, troligen mer tänkande på den väntande skumpan och snittarna än på att de som stolta yrkesmän har ansvar för att försvara den frihet som de i så många andra sammanhang så våltaligt apostroferar.

För den som likt barnen hos HC Andersen har ögon att se med och förhoppningsvis något kvar mellan axlarna att tänka med efter Kapitalets massiva indoktrinering det senaste decenniet, framstår åter våra ideal från 1968 eller för den delen 1789 om Jämlikhet och Solidaritet som helt självklara. Men vi ser ut att allt mer vara på väg mot yankeefiering av landet (och Europa). Vi var trots allt en världsdel där dessa ord hade någon innebörd.

För övrigt anser jag att det vore intressant för en gravande journalist (alltså inte en servil panegyriker som professor Torsten Gårdlund som har skrivit alltför många slickebiografier över svenska industrialister) att dyka ned i helgonförklarade Holger Crafoords karriär och blottlägga hur han egentligen tjänade sina pengar... Sällan har saligen avsmognade Wilhelm Pensers tänkvärda ord haft sådan bärning: "Den som ej kan prestera egen glans, solar sig i andras."

Den gamla tanken om att avskaffa arv, åtminstone över en viss gräns, känns plötsligt påfallande aktuell.

VECKOBLADET Bredgatan 28, 222 21 LUND. Prenumerationspris: 160 kr per år. Insattes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidskriftsverkstan Svarbrodersg. 3. Tel 046-11 51 59 onsdagar e. kl 18. Fax: 046-14 65 82 Manus kan också lämnas på Bredg. 28 senast onsd. kl 17. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmännens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma Sölvegatan 22 Lund Tel. 046-18 41 91.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Är vi ense om gågatornas utformning?

Planerna på att universitetets jurister ska flytta in i televerkets gamla byggnad på Gråbrödersgatan är en utmärkt idé. Denna idag ganska döda byggnad mitt i stan, där man bara passerar förbi slutna portar kommer att sjuda av liv och studenter från telefonsalen högst upp ända ner till gatan utanför. Men hur ska man förfara med själva Lilla Gråbrödersgatan? Ska det blir en upphöjd gångbana och nedsänkt körbana, eller ska man ha gågatan i ett plan som Lilla Fiskaregatan? Lars Arne Norborg (v) i gatu- och trafiknämnden menar att det är viktigt att bättre kunna separera gång- & cykeltrafiken än som sker idag, och tycker att Lilla Fiskaregatans utformning egentligen är ganska omöjlig.

Fotgångarna har ju inget som helst gångvett och uppträder som om gatan vore en gågata i hela sin bredd. Cyklister, särskilt de som har brått till taget eller till skolan på Väster, kastar sig dödsföraktande in i myllret. Olyckor lär ha hänt. Särskilt med hänsyn till äldre gångtrafikanter är det viktigt att de ska kunna känna sig trygga bland framrusande cyklister, menar Lars-Arne.

Oförberedd på argumentationen vann Lars Arne inte gehör för sina krav, endast miljöpartisten Rosén fick han med sig. Men på sikt tycker han det verkar finnas en ökande förståelse för problemen.

Det finns väl inga cyklister idag som med berätt mod önskar en konfrontation med fotgångarna på våra gågator. Men man bör nog ändå komma ihåg att den fundamentala motsättningen ändå går mellan oskyddade trafikanter som fotgångare och cyklister å ena sidan och bilister å andra sidan. Har man lyckats eliminera de senare en i gata, då kan man börja fundera på de andra relationerna. Genom raka cykelstråk utan omvägar för cyklister bör ändå finnas. När det gäller cykeltrafik eller ej på Knut den Stores Gata, numera upphöjt till Torg, är vi inte riktigt överens. Praktiken visar att cyklister borde tillåtas där – förutsatt att de är disciplinerade, menar

Thomas

Bullerplanket vid stambanan

Utefter Södra stambanan vid Kaprifolievägen strax söder om monumentviadukten finns numera ett två meter högt bullerplank som inte är så vackert. Det kan man lugnt påstå. Men det är ganska effektivt mot tågbuller. Står man vid Timjanvägens mynning vid planket, så är där än så länge en öppning i planket, där man kan höra det odämpade ljudet från tågen. På sträckan där planket redan är klart, ger det faktiskt en ganska betydande minskning av ljudet.

Olika tåg ger olika ljudbild. De nya IC3-tåget "Kustpilen" tycks vara bra aerodynamiskt utformat, ty det glider nästan ljudlöst förbi. Men så är det också lägre och har inga strömvaggar eftersom det är dieseldrivet.

Ett godståg avger ett mer mullrande ljud. Långa, låga vagnar med räler eller annat gods i låg hastighet är inte så störande, men det hårda nästan ofjädrade ljudet från hjulringarna klingar vasst där planket inte är klart.

Ett vanligt elloktåg typ Malmö-Stockholm har hög profil och väsnas en hel del, antagligen så ock kontaktledningen. Pågatågen antagligen likaså, fast de är bättre fjädrade.

Det var rätt glest mellan tågen medan jag var där. Det värsta oljudet kom från biltrafiken på Kaprifolievägen. Och från den avskärmar inga bullerplank.

Modell för Väst kustbanan?

–Varför nu detta intresse för ett bullerplank? Jo, motståndarna till Väst kustbanans breddning i befintligt läge tycks inte vara nöjda med någonting som ändrar deras miljö. Jag blir inte riktigt klok på logiken i deras argumentation, när man ena stunden säger att tågen stör alldeles för mycket; det har blivit alltför intensiv trafik. Nästa stund klagar man över att banverket vill sätta upp bullerplank som skulle ge dem en betydligt bättre ljudmiljö än idag, trots att tågen skulle gå fortare och vara fler.

Det finns bullerskydd som är uppförda som höga jordvallar, inneslutna i en slags galler. De är mycket effektiva, eftersom de är tunga. De kan också planteras med klängväxter som gör dem gröna. Sådana finns exempelvis i Landskrona, som jag har nämnt tidigare.

Om sådana frågor, och än viktigare, om vilka bullernormer som banverket tillämpar, och vilka som naturvårdsverket vill tillämpa, handlade en konferens i Lund i går torsdag. Eftersom VB pressläggs redan på onsdagkvällen, får referaten därifrån anstå till nästa nummer. Buller och säkerhet är de frågor som efter tillgänglighet är de mest prioriterade när man drar fram spår.

Tågens uppgift att befördra resande är trots allt den primära.

Thomas

VB önskar för 1994

Som vi skrev i förra VB, den tjugonde årgångens första nummer, är det också valår i år. Icke-beslutet om Öresundsbron manar till fortsatt kamp för miljön och mot de krafter som tror att allt blir bra bara bilarna spyr ut renare avgaser. Kampen, ty det är faktiskt frågan om ett ständigt pågående slitsamt arbete, för ett rättvisare samhälle och en annan fördelningspolitik, är viktigare än någonsin i en alltmer egoistisk och osolidarisk värld.

Det är knappt åtta månader till valet. Den politiska diskussionen har dragit igång – lokalt, på rikspanet och ideologiskt. Vänsterpartiets möjligheter att sitta kvar i riksdagen har knappast ökat som följd av kongressen för ett år sedan, och ständigt sker egendomliga utspel inom partiet i andra delar av landet. Se ledaren!

VB ser fram mot att vi 1994 kan bli ett debattorgan för väns-

tern och miljörelsen i Lund och även utanför. Enligt Sydsvenskans opinionsmätning i december hade vänstern i Malmö halverats på bara två år, och skulle vid ett kommunalval idag hamna utanför fullmäktige. Detta är högst allvarligt, inte bara för malmö-vänstern och malmöborna. VB tar gärna emot bidrag i debatten om varför det gått på det viset och om vad som bör göras.

En önskelista på bidrag till VB omfattar också referat från och recensioner av alla möten och kulturevenemang som redaktionen inte själv har möjlighet att bevaka. Ett exempel är den just pågående storslagna teaterfestivalen. Recensioner av fullmäktigemötena från annat håll än vänster är också välkomna.

Även "Tåggruppen" är välkommen att debattera i VB!

Redaktionen

Agenda 21 på Djingis Khan

Vänsterpartiets mötesserie kring Agenda 21-arbetet i Lunds kommun fortsätter på puben på Djingis Khan torsdagen den 27 januari kl 19.30. Temat är **Lokala myndigheters roll i Agenda 21-arbetet**. Inledare *Bo Selmer*, miljöchef i Lunds kommun och *Monica Börjesson*, miljöchef i Marks kommun.

I Mark har miljöförvaltningen gjort sig känd för att minska behovet av reningsverk och sophantering genom att medborgarna bidrar till att inte släppa ut så mycket skit.

Drygt 1000 röster till

Mer hade inte krävts för att Vänsterpartiet skulle behållit sin representation i Malmöhuslandstinget förra valet. Alla som vill hjälpa till att återta denna och är intresserade av landstingsfrågor är välkomna till landstingspolitiskt möte på Vänsterpartiets lokal, Bredgatan 28 onsdag 26 januari kl 19. På dagordningen står bl a husläkarsystemet och frågan om sextimmarsdag i vården.

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 24/1 kl 19.15 på partilokalen. Tema: Kommunfullmäktigesammanträdet den 27 januari.

RÖDA KAPELLET JUBILEUMSÅRET 1994: Boka redan nu in följande viktiga datum under våren: årsmöte Sö 6 febr. veckoslutshelg 11-13 mars. jubileumskonsert Lø 26 mars. April månad ägnas åt repetition inför 1 maj och ev. Berlinresa i maj.

Sö 23/1 18.45 rep på Kapellsalen. jubileumsrepertoaren: 8, 17, 79:2, 113, 118, 128, 130, 132, 139, 155:2, 194:2, 219, 220, 222, 223, 226, 227, 237, 239, 250, 257, 258, 261, 265, 268, 269, 270, 278, 286 samt Yagi Buschi. Veckoslutshelgen hålls på Skåne-Tranås vandrårhem och ägnas uteslutande åt inslipning inför konserten.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Kajsa Theander, Thomas Schlyter och Gunnar Sandin.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund eller fax må-on: 046-123 123. Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82. Tel red onsdag e 18: 046-11 51 59. Telefon till redaktörerna: Gunnar Sandin 046-13 58 99. Thomas Schlyter 046-14 75 05. Vid utebliven tidning ring: Rune Liljekvist 046-11 50 69.